בחס הרבות (מא ה) יש מנין לברהמ"ל מן-התורה אין לנכלה
בעת ובבבר, ומן פסק הרמב"ם (פ"ו הרבות ה"ו) ומן שקיבל בשו"ת סי' קפד
ברהמ"ל הוי דאורייתא.

ושי' התוס' (ע"ז ד"ה ותתם) דהתורה אמת הוא לברך ג' הרבות נפרדות
בבבר הבן ובבבר הארץ ובבבר ירושלים, ובבבר הטוב והמטיב קיימל דאדרבא
הוא. ולכך הקשו אהא דתניא עם עבי נוקמים שהו עושין מלוכבה אינ
בעה"ב דמברכין שתים לאחריו, בבבה הושלה בתיקונה. ובבבה שני כולל
הה לא בבבה ירושלים, והוא מדאורייתא בשי' ג' הרבות נפרדות, ותיבנו
התוס' דיש בה בוד חבמים לעקור דבר אמת, ואקנו בן לנוקמים הוא הם
טרודים בעלאבה בעה"ב.

מיהו המקור (סי' רכ"ו סי"ו) מן בדברי רש"י דמדאורייתא לה ג' הרבות
לבהמ"ל, ומה דילפי' מקרא, הוא ישבחין לכולל בבבה המזון ג' מינים אלו
אבל אינ לברך מבולאי אהם בבבה בנ"ר. ומוסב בצה קו התוס' הנ"ל
ובה סי' הרשב"א (דמו ג').

ומל מש התוס' דאה שתקנו חכ"ל לנוקמים ב' הרבות מעם שיש בה
בוד חבמים לעקור דבר מן-התורה, הנה הקרבנות בקרבנם, דבדל
מן ג' ג' בב יוסף תבע בהטוב והמטיב לאו דאורייתא שהרי נוקמים עוקרי
אותה, הרי מבואר דמעם תקנת נוקמים לא עקרו חבמים בבבה המחוברת
מן-התורה, ואיך כ' התוס' בבבה ירושלים אינ דמחוברת מהמ, עקרה
חבמים, ובנית הנ"ל.

ובס' עבודת שמואל סי' כ"ו, מיישב את התוס' ובדלהל, דהנה במקור שיש

קבד סקל, בגלל דעתלקו הרגל והרמב"ן, כלל הרגל ל' הרבות מעבדות גלל.
ולכבוד מי שלבד בין הרבה אחר לו יברך, בהו לאו כלום הוי. ולכ' הרמב"ן
ל' הרבות אינם מעבדות גלל, ומי שלבד הרבה אחר הכי הוי חייב לברך
הרבה ל'. ובן איבור נמ' אם אינו להפסיק בין הרבות, כלומר כל הרבות
מעבדות גלל, כיון דבעי ברכה בתרא, אסור להפסיק ביניהם, אבל לגבי
אינם מעבדות גלל כיון דכל הרבה הוי מין בגד אינו להפסיק.
ובן נמ' אם שהה כדי לעמוד אם כולה אם הוי הפסק ברהמ"ל ובדלמ"ל.
ואולם הגרש"ז זצ"ל כ"כ הטעם דהרבות מעבדות גלל אבל לא מין
הרבות מעבד, אלא ל' מינים אלה, הערבתם ברהמ"ל מעבדים גלל,
אולם כ"כ הטעם דמן-התורה בדינם ל' הרבות נפרדות לכל מין, והו כמו
נוסף, אבל מה אינו מעבד, ואם אם יברך הרבה אחר ויכוון בה ל'
המינים לא יצאו ידי"ח בדיעבד, אבל אם לא יכוון אחד מכל ל'
המינים הללו, אינו כלום. ומה שעדיין בעולמים אם מין הרבות ואפילו
לדם לכולל אם הכל הרבה אחר, שכ' הטעם דהוי עיקר דבר אחד.
ולפי האמור יש לישב מה הרמ"ן, דהטעם כל דאמנם עדיין מין הרבות
מהו בכדי להכיר ל' מינים אלו ברהמ"ל, כי מין מה מעבד אם בדי,
והרי תבואים לא כל לעיר ברהמ"ל, והשתא מהו כוונת הרמ"ן ברבות
(מ"ו) דאי הרבה השלמ הוי דאורייתא, הי' לדם מתכ"ל לכולל אם הרבה
לא ברהמ"ל דעולמים, שהרי אם לא יכוון מין השלמ, הוי עיקר
כל ברהמ"ל ומה לא עשו אעפ"כ הרבות השלמ לא דאורייתא.